

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΝΗΣΤΕΙΑ

Το μεγάλο ξύλινο τραπέζι του μοναστηριού στρώθηκε με τραπεζομάνηλα βαθού γαλάζιου χρώματος, με τετράγωνες λευκές γραμμές. 'Απάνω κι' απέναντι σε κάθε έναν από τους παρακαθημένους,

— "Γιτα κάνουμε εδώ; μου λέει ο πάτερ Γελάσιος.

πό το Πάσχα, παρατήρησε ο κνρ Κωστής, ξαφρίζοντας με το κουτάλι του τη φασουλάδα, που απλωνότανε μπρός του, κόκκινη κι' άχνηστη, σάν ύψη φωτιά.

— Κάιει σάν την Κόλασι απ' το κόκκινο πιέρι, πρόσθεσε σε λίγο. "Όσο είχατε στο μοναστήρι σήμερα, πό βάλατε όλο στη φασουλάδα, άγιε πατέρα!

— Σβόστην με τό... μαστραπά, ειπε ο κύριος Χρυσόστομος, ένας κοντός, μακροφρόνης πρόσφυγας, δείχνοντας την κρασοκανάτα.

— 'Ε, τό κνρ, βλέπετε, τί νά κάνουμε... δικαιολογήθηκε ύποτακτικά ο άγιος ήγούμενος. 'Εδώ άπάνω στά χιόνια, τό πιέρι εινε που μάζ θεριμάνει και μάζ ξεποιρνιάζει σάν κρικελογύμνε. Και για τόν πονόδοντο άόκμα τό μεταχειρίζομαστε... Δοξασιμένο νά εινε του Θεου τό όνομα, που βρίσκεται κι' αυτό.

— Τριθεστε με κόκκινο πιέρι σάν κρολογάτε;

— Τί νά κάνουμε;... Κι' εγώ ήξερα, ειπε ο κατετάν Χαράλαμπος, ένας ψηλός, ξερός, μαύρος και γενάτος, πώς μονάχα:

νά τό τριθουν τό πιέρι του διαβόλου οί καλογεροι...

Ξερανε κι' όγι νά τριθωνται με δαύτο!

— Δέν τριθωνται, αλλά τούς... τριθουν, ειπε κι' ο κνρ Μενέλαος, κι' όλοι γελάσανε από καρδιάς και κατέβασαν τά ποτήρια τους.

— Τά έλέη του Θεου!... 'Αμήν!...

Τό κρασί σιγά-σιγά έσβυσε την κόκκινη του πιεριού φωτιά, που φλόγιζε τη φασουλάδα, κοκκινισε τά πρόσποα, έγυάλισε τά μάτια κι' έκαμε νά αναβλύσει ή δρεξις για γέλιο, γι' αναμνήσεις κι' άσσεια. Τόσα δέ άσσεια λεγόntonσαν, που δέν μποροδσε ο κνρ Κωστής νά τελειώσει μια ιστορία σαρακοστιανή, που ειχε με κάποιο μοναχο Γελάσιο.

— 'Ο άγιος Γελάσιος λοιπόν...

— Βοηθειά σου, του λέγανε οί άλλοι.

— Μά άκούστε επί τέλους!... 'Έχει σχέσι ή ιστορία αυτή με τό γευμα μας! 'Ο άγιος Γελάσιος λοιπόν...

— Μεγάλη του ή χάρι... Μά δέν ήταν άγιος!... Καλόγηρος ήταν στη Μονή...

— Τότε νάχης την ευχή του!... Μά ο κνρ Κωστής έπέμεινε:

— 'Ακούστε πρώτα κι' έπειτα γελάστε όσο θέτε. 'Ερχόμουννα λοιπόν από τό 'Ηράκλειο και μ' έλλεισ' ο χιονιάς κοντά σ' αυτό τό μοναστήρι. 'Ο άνεμοχορός τύφλωνε τό άλόγό μου και τό κρφο δέν μ' άφινε νά πάρω την άναπνοή μου. Σάν ειδα από μακρυνά τό μοναστήρι, ειπα: «'Ας πάω νά περάσω τη βραδείά μου εκεί». Φτωχό τό μοναστήρι, μ' έναν καλόγηρο μονάχα εκείνη τη βραδείά...

— Κάτσε, μου λέει, και μούβγαλε νά φάω λίγες άρμυρες

Ζαρωμένες και σταφιδιασμένες, έμοιζαν με γραϊδια...

«σταφιδωελής» κι' ένα κομμάτι κριθαροκουλουρα. — Πατέρα μου, του λέω, δέν έχουν άλλο τίποτα τά έλέη της Μονής;

Μου φέρνει τότε κι' έναν κανάτο κρασί και δύο ποτήρια. 'Ένα μεγάλο που θα ήτανε ως μισοκαδιάρικο κι' ένα μικρό σάν ρακογυάλι. Μου βάζει έμένα στο μικρό και γεμίζει εκείνος τό μεγάλο.

Μιά και κάτω!... 'Επειτα μου δίνει τις έληές.

— Πάρε μεξέ, μου λέει και ξαναγεμίζει τά ποτήρια.

— Εις υγειάν, μου ευχεται, και νά περάσουμε τη Σαρακοστή γερή.

Και με μια ρουφρησιά ξαναδειάζει την ποτήρια.

Σάν ειδα κι' εγώ έτοι, παίρνω στο χέρι μου τόν μαστραπά, αλλάζω τά ποτήρια, δίνω σ' εκείνον τό μικρό και γεμίζω τό μεγάλο.

— Με την ευχή σου, του λέω, και τό άδειασα. 'Εκείνος με κντταζε στα μάτια.

— Και ίντα, μου λέει, κάνουμε εδώ;

— 'Ο,τι νάκαμε και προό λίγου, του άπαντάω. Κι' έτοιμαζόμουννα νά ξαναγεμίσω την ποτήρια.

Με κντταζε για λίγο στα μάτια.

— Σν φαίνεσαι έξυπνος, μου, λέει... Θά τρώς;

— Μά τί νομίζεις πώς μονάχα πίνω;

— Στάσου, ευλογημένη μου, μια στιγμή. Και πάει και φέρνει μια πιατέλα «άπάκια» (καπιστό κρεας χοιρινό, βρεμένο στο ξύδι).

— Και δυό ποτήρια ίσια, άγιε πατέρα, του φωνάζω.

Σάν ήπιαμε κάμποσο, θέλησα νά του άστεινωθώ.

— Κι' αν πάμε στην Κόλασι; του λέω.

— Πιό μαύρη εινε τούτη δώ ή Κόλασι, μου ειπε, και μούδειξε τό πιάτο με τις «σταφιδωελής».

Στό σημείο αυτό της διηγησης γύρισαν όλοι και κντταξαν τόν ήγούμενο.

— Νά ή μαύρη Κόλασι, του ειπαν, και του δείξαμε τις έληές, νά και τό πνρ τό έξώτερον, και του δείξαμε την φασουλάδα.

'Ο ήγούμενος δέν άπάντησε, αλλά ο κ. Χρυσόστομος ειπε από την άλλη άκρη.

— Κάτι παρόμοιο έπαθα μια Σαρακοστή κι' εγώ με τόν πάτερ 'Ιλαρίωνα.

'Ολοι τόν κντταξαν και κρεμάστηκαν απ' τά χείλη του.

— 'Ο 'Ιλαρίων ήτανε γνωστός κι' ήθελαν ν' άκούσουν την ιστορία.

— Κάποτε λοιπόν ξεπέσα κι' εγώ, μια Σαρακοστή εδώ, άρχισε νά διηγείται ο Χρυσόστομος. 'Ο 'Ιλαρίων μούβρασε λίγες βροδβες, έβαλε κι' ένα πιάτο έληές και καθήσαμε νά φάμε. 'Εγώ ζήτησα λίγο λάδι για τά χόρτα. Με διασαγυό μεγάλο μούφερε. 'Αλλά σάν άπλωσα τό πηρούνι μου, από τό πιάτο με τις βροδβες στις έληές, διαμαρτυρήθηκε:

— Μή μου λαδώνεις, χριστιανέ μου, τις έληές, εγώ βαστάω και τό λάδι, φώναξε.

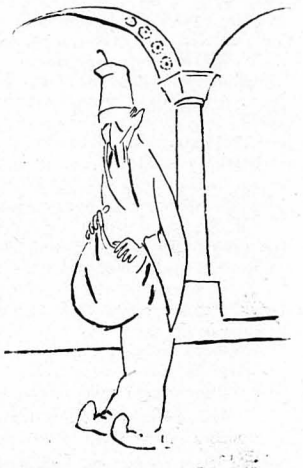
— Καλά, του λέω, χριστιανικό κι' άγιο αυτό που κάνεις, αλλά γιατί θέλεις νά σκοτώσης έναν άν- 'Εφερε μια ποδιά λουκάνα!...

—Θά βράσετε στα καζάνια της Κολάσεως!...

— Τους τριθουν!...

—Εφερε μια ποδιά λουκάνα!...

θρωπο ;...
 — Εγώ θέλω να σκοτώσω άνθρωπο!... Πώς ;... Γιατί ;...
 — Νά, εγώ είμαι άρρωστος κι' αν δεν φάω λίγη καλή τροφή απόψε, αύριο τοίμασε τὸ φέρετρό μου!
 — Μά αν εἶνε νά πεθάνης, τότε νά σοῦ φτιάσω κάπν.
 Καί σηκώνεται, βράζει καί φέρνει τέσσερα αυγά.
 "Εφαγα τὸ ένα αυγό, εἴφαγα τὸ δεύτερο κι' ετοίμαζόμουνα νά φάω τὸ τρίτο, ὅταν, χωρίς νὰ τὸ προσέξω, ένα χέρι έπιασε τὸ χέρι μου.
 "Ήταν ὁ πάτερ 'Ελλάριον.
 — Στάσου, μου λέει, δὴν μόνον ἦταν τὸ μεριδί σου. Τὰ ἄλλα εἶνε δικά μου...
 — Μά σὺ νηστεύεις.
 — Νηστεύω, ἀλλά... μήπως δὲν εἶμαι ἄρρωστος κι' ἐγώ ;
 — "Ε, λοιπόν ;
 — Λοιπόν, ἀφοῦ ἀπαγορεύεται ὁ φονος διὰ τῆς νηστείας, θές νά ἐπιτρέψω στὸν ἑαυτό μου ν'... αὐτοκτονήσῃ ;
 "Ὅλοι γελᾶσανε καί μ' αὐτῆ τὴν ἱστορία καί κῆτραζαν στὰ μάτια τὸν ἠγούμενο.
 "Ἡ φροσιβάδα εἶχε περὶ κρούσει, ἀλλά... ἔκαιγε ἀπ' τὸ πατέρι σάν διάβολος. Καί δίπλα τῆς ἢ ἑλῆς, ζαρωμένες καί σταφυδιωμένες, ἔμοιαζαν μὲ γροιλία!
 — Εὐλογημένοι μου, εἶπε ὁ ἠγούμενος, ἐσεῖς καί νά νηστεύετε, ἔχετε περὶ κολαστεῖ...
 — Ἀλήθεια ; ρωτήσαμε.
 — Βεβαίωτα! Θὰ βράσετε στὰ καζάνια τῆς Κολάσεως!... 'Ο πονηρός σας ὀφθαλμός, σὰς βύθισε στὴν ἀμαρτία. Ἡ ψυχὴ σας σκανδαλίστηκε καί εἶτε φάτε, εἶτε δὲν φάτε, ἔνα εἶνε καί τὸ αὐτό.
 — Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τί θὰ γίνουμε ; Κιὰ Κόλασι καί νηστεία καί ἀμαρτία!... "Ὅλα θὰ τὰ ἔχουμε ;
 — Τότε νά ἐφαρμόσουμε τὸ Νόμο τὸν Μωσαϊκό.
 — Δηλαδή ;
 — Ἐάν ὁ ὀφθαλμός σου σὲ σκανδαλίζει, ἔκβαλλε...
 — Πιοῦς νά ἐκβάλλουμε ; Τοῦς ὀφθαλμούς μας ;
 — "Ὅχι, τὰ... λουκάνικα!
 Καί σπρώθηκε κι' ἔφερε μιά ποδιά λουκάνικα.
 — Μόνον, μᾶς εἶπε, νά μὴν τὸ πῆτε κανενός!...

 Πέρασε ἀπὸ τότε ἀρκετὸς καιρός.
 Κάποτε συνάντησε τὸν ἄγιο ἠγούμενο στὰ Χανιά. Στάβω λοιπὸν καί τοῦ λέω στ' αὐτὶ :
 — Δὲν θὰ τῶπες πουθενά... γιὰ κείνα τὰ λουκάνικα ;
 — Δεῖν τόπα!
 Καί σὰς ὀρκίζομαι πὸς δὲν... θὰ τὸ μαρτυρήσω σὲ κανέναν!...
 ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΗΛΔΙ'ΚΗ ΣΟΦΙΑ
 ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΗΣ ΛΟΚΡΙΔΟΣ
 Τῆρα με μὲ τόνα, νὰ σὲ τηράξω μὲ τὰ διό.
 Νά μὴ μὲ λές πατὰ σταβό, νὰ μὴ σὲ πῶ πατὰ γαβό.
 Σειοῦνται ὄλα τὰ ζουζουά, οσιέται μὴ ἡ σακκοράφα.
 Χήρας γομάρι ἔπαρε, χήρας παιδι μὴν παίρνεις.
 Βόσκα νά βοσκῆσαι κι' ὅποιον σαμαρώσουν.
 Κλάψ' τὸν καθάλλωρη πὸς κροῦνται τὰ πόδια του.
 — ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΗΣ ΣΤΕΡΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
 'Αγαπῶ νά φᾶς, μὰ νά μὴν παραφᾶς.
 'Ακόμα δὲν ἐπέθανα κι' ἄναιψαν τὰ κεριά μου.
 'Ακουσά σε κι' ἴδρωσα, εἶδα σε καί ξίδρωσα.
 'Αλλά πάσαι ὁ γάιδωρος κι' ἄλλα τὸν εὐρίσκουινε.
 'Αλλοὶ στὸν 'Αλλ' ποῦχασε τὸ γάιδωρο καί πληλαεῖ.
 'Αλλάχ κερὴν ποῦρικια κι' ἔχει ὁ Θεὸς ρομαίρια.
 'Αλογάριστος προμακατευτῆς, καθάριος διακονιάρης.
 'Αλλοῖμονο στοὺς διακόνους ὄσο νάρθουν οἱ κριτάδες.
 'Αλλοὶ πὸς τοῦ κοπεῖ κοντὸ τὸ ποικάμισο.
 'Αλλος ἔφηρε τ' αυγό, ἄλλος τὸ παρῶστικε, ἄλλος ἦρθε τῶφαγε.
 'Ανακατόθη κι' ἢ φραγὴ μὲ τὰ μαγειρομένα.
 "Αν ἀληθεύαν ἢ εὐχές, κι' ὁ διακονιάρης πλούταινε.
 Πάω νά πῶ τὸν πόνο μου καί λέω τὴν πομπή μου.
 "Ανεμος πὸς δὲν μποδίζει, ἀρῆσε τον κι' ἄς βουίζει.
 "Αν ὁ λύκος φροδῶσαν τῆ βροχῆ, θὰ φρόραγε κατότα.
 "Αν ἐγάθριαν τὰ σκουλαρίκια, ἀτόμειναν ἢ τρέπτε.
 "Αν εἶσαι μέλισσας παιδι, κέντα με ὄτως ἐκείνη.
 "Ανθρωπο βλέπεις, καρδιά δὲν γνωρίζεις.
 "Αν πέσει τ' ἀξινάρι στὸ νερό, μᾶς μένει τὸ στυλίδρι.
 "Αμα σοῦ χαρίζουν δαχτυλίδι, ἀπλώνε τὸ δάχτυλο.

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μία καταπληκτική εφεύρεσις. Ἡ ἀδιάκριτη... φωτογραφικὴ μηχανή. Ἡ λεηλασία τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ποδοσφαιριστοῦ. Τὰ μέταλλα καί τὰ χρήματα. Τὸ ἰδιαιτέρη γνώρισμα τοῦ πνιγμένου. Ἡ σωτηρία εφεύρεσις τοῦ λωποδύτου. Ἡ τελευταία ἐπιθυμία τοῦ μελλοθανάτου, κτλ.

Τὸ ὑπουργεῖο τῆς Δικαιοσύνης τῆς Γαλλίας ἀπαγορεύει ρητᾶ, ὡς γνωστόν, τὴν εἰσοδο μέσα στὶς φυλάκες τῶν δημοσιογράφων καί κυρίως τῶν φωτορεπόρτερ.
 Τελευταίως ὁμοῦς ἕνας Σέρβος μηχανικός, χρησιμοποιώντας ἕνα εἶδος ἀκτίνων Χ, εφευρε μιά φωτογραφικὴ μηχανή πὸς μπορεῖ νά πάῃ φωτογραφίσει ἀπὸ πολὺ μεγάλη ἀπόστασι, καί διὰ μέσου ἀκόμη τῶν χοντρῶν τοίχων τῶν φυλακῶν. Κατόπιν αὐτοῦ, τὰ γαλλικὰ ἀπονομιάκα περιοδικὰ, πανηγυρίζοντας γιὰ τὸ γεγονός, ἀναγγέλλουν στοὺς ἀναγνώστες τοὺς πὸς πολὺ γρήγορα θὰ μποροῦν, παρὰ τὸν ἀπαγορευτικὸ νόμο πὸς ἀναφέραμε, νά δημοσιεύουν ἐναταντανὲ διαφόρων ἐγκλημάτων, κρατουμένων στὶς γαλλικὰς φυλάκες.

Τὸν περασμένο μῆνα, συνέβη στὸν Ἄγγλο πρωταθλητὴ τοῦ ποδοσφαίρου Β. Οὐίλλιαμς τὸ ἔξις περιστατικόν:
 Μιά σπείρα λωποδυτῶν μπήκε στὸ σπίτι του τὴν ὥρα πὸς ἔλειπε καὶ τοῦ ἔκλεψε ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν, καθὼς καί πολλὰ μέταλλα, πὸςχε κερδίσει σὲ διάφορες ποδοσφαιρικὰς συναντήσεις.
 Λίγες μέρες μετὰ τὴν κλοπὴ, ὁ Οὐίλλιαμς ἔλαβε ἕνα ταχυδρομικὸ δέμα, μέσα σὸ ὁποῖο βρισκόντουσαν ὄλα τὰ μέταλλα πὸς τοῦ εἶχαν κλέψει, καί τὸ ἔξις σημείωμα:
 "Τὰ μέταλλά σας, ἔγραψαν οἱ ἀγνωστοὶ λωποδύτες, τὰ κερδίσατε μὲ τὴν ἀξία σας. Γι' αὐτὸ σὰς τὰ ἐπιστρέφουμε. "Ὅσο γιὰ τὰ χρήματα, λυπούμεθα πολὺ, ἀλλὰ γιὰ λόγους ἐπαγγελματικῶς, τὰ κρατοῦμε!.."

Σὲ κάποιο ρωσικὸ χωριό, κοντὰ στὸ Λενινγκράντ, ἐτοιχοκλήθησε πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἡ ἔξις «εἰδοποίησις»:
 "Ὅποιος ἀνακαλύψει τὸ πτώμα τοῦ δικαστοῦ Πέτροβιτς, ὁ ὁποῖος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πνίγηκε στὸν ποταμὸ Νέβα, θὰ ἀμειψθῇ γενναία.
 »Χαρακτηριστικὰ τοῦ νεκροῦ: ὕψος, 1 μ. 78, μαλλιά καστανά, μάτια μαῦρα. Ἰδιαιτέρο γνώρισμα: τραυλίζει»...

ΟΙ ΜΕΤΑΛΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

'Ο ἐν Παρισίοις Ἕλληνας ζωγράφος Δημ. Γαλάνης, ὁπὸς ἦταν τὴν ἐποχὴ πούφυγε ἀπ' τὴν Ἀθήνα.
 (Σκίτσο ἐφημερίδος τῆς ἐποχῆς)

Στὶς φυλάκες τοῦ Σίγκ-Σίγκ, στὴν Ἀμερικὴ, κάποιος ἐγκάθειρκτος, ὁ Τζὰν Στέγκλερ, καταδικασθεὶς σὲ 10 ἐτὼν ἐιρκτὴ γιὰ διάφορες κλοπὰς αὐτοκινήτων, εφευρε ἕνα μηχανήμα πὸς θὰ καταστήσῃ τὶς κλοπὰς τῶν αὐτοκινήτων πολὺ δύσκολες στὸ μέλλον.
 Ἡ εφεύρεσις τοῦ Στέγκλερ, ὁ ὁποῖος πῆρε δίπλωμα εὐρεσιτεχνίας, συνίσταται σὲ μιά σειρήνα, ἢ ὁποῖα, μόλις μπεῖ κανένας σὲ ἐσωτερικὸ ἐνὸς αὐτοκινήτου, ἀρχίζει νά σφουρίξῃ, καί δὲν σταματεῖ, παρὰ μόνον ὅταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου γυρίσει ἕνα μυστικὸ κλειδί!

Στὴν ἀμερικανικὴ πόλι Ὀσοίννο, ἕνας ἐγκληματίας 22 χρονῶν, ὁ Μπρις Σῆτιν, καταδικάσθηκε, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, σὲ θάνατο γιὰ κάποια δολοφονία πὸςχε διαπράξει. Ὅταν ἔφρασε ἡ ἡμέρα τῆς ἐπέτελλεσεως, πρὶν τὸν σύρον ἐπὶν ἠλεκτρικὴ ἔδρα, ἐρώτησαν τὸν μελλοθάνατο ἂν εἶχε νά ἐκφράσῃ καμμιὰ ἐπιθυμία.
 'Ο Σῆτιν ἐξήτησε τότε δὴν καλὰ ποῦρα καί ἕνα μουζκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα. Ἐκάτησε τὰ ποῦρα, ἐμύρισε βαθεῖὰ τὸ ἄρωμα τῶν τριανταφύλλων, καί κατόπιν, κάθησε πάνω στὴν ἠλεκτρικὴν ἔδρα ἦσυχος καί γαλήνιος.

Σύμφωνα μὲ μιά τελευταία στατιστικὴ, οἱ Ἀμερικανοὶ ληστὰ «γκάγκστερ» ἀνέρχονται σὲ 500.000, κάθε χρόνον δὲ αὐξάνουν κατὰ 25 οὐο!...
 Στὸ 1931, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἐδολοφονήθησαν 9.000 ἄνδρες, γυναῖκες καί παιδιὰ. Δὲν ἔγιναν, ἐν τούτοις, παρὰ 4.500 συλληψεις, ἀπὸ τοὺς συλληφθέντας δὲ κατεδικάσθησαν μόνον 750!

'Ο Ἐρμαν Φλατόφ, ἕνας ἀπὸ τοὺς κοσμοκίττους καλλιτέχνας τῆς Νέας Ὑόρκης, ζωγράφιζε τὸν περασμένο μῆνα μιά μεγάλη εἰκόνα, ἔχοντα ὡς μοντέλλο τὴν κ. Ἀντράβ. Ὁ Φλατόφ θεωροῖσε τὸ ἔργο του αὐτὸ ὡς ἀριστουργηματικὸ καί πᾶνον στὸν οἶκρον του, σύσπηση σὸ ἰδιαιτέρο του νά μὴ κουνηθῆ ἀπὸ τὴ θεία του.
 Ἡ «πῶσα» ὁμοῦς διαρκούσε πολλὰς ὥρες, ἢ κ. Ἀντράβ κουράσθηκε καί σηκώθηκε ἀπότομα νά γυρίσῃ σπίτι τῆς.
 'Ο Ἀμερικανὸς ζωγράφος, τότε, πρὸ τοῦ κινδύνου νά χάσῃ τὴν ἔμπνευσί του καί νά μείνῃ ἀτελειώτο τὸ ἔργο του, ἀρῆσε ἕνα περίστροφο καί πυροβόλησε τὸ μοντέλλο του.
 Ἡ κυρία Ἀντράβ ἔπεσε κάτω νεκρῆ! Ὁ Φλατόφ συνελήφθη!..

